

Dražgoše na Krasu

Strategija strahu in nasilja

Pod tem naslovom je sicer že g. Igor Kršinar v Magu napisal nekaj besed. Primerjava je res ne samo posrečena, ampak povsem verodostojna in zvesta realni strategiji boljševistične revolucije pri nas. Neverjetno, kako se zgodovinska dejstva zavestno odvrtačajo od resnične in prave strategije OF - NOB v pripravljanju revolucije v Sloveniji. Glavni movens boljševističnih strategov se še danes skriva pred javnostjo, čeprav imamo že ogromno dokaznega materiala o strategiji strahu in nasilja revolucionarjev, ki so načrtno izživljali okupatorja, da bi ta povzročil čim več žrtev med Slovenci, in to tistimi, ki se niso strinjali z revolucijo.

Vsako leto se na komenskorihemberškem območju (kot v Dražgošah) prirejajo komemoracije za znane dogodke, katerih posledica sta bila požig vasi Rihemberk in Komen ter deportacija domačinov v Nemčijo. Pa poglejmo, kaj se je pravzaprav zgodilo. Več starejših ljudi sem spraševal, a veliko jih ni hotelo spregovoriti, čeprav niso zanikali tega, kar sem jim povedal in sem izvedel od drugih. Raje so molčali, kar dokazuje, da se še danes med našim ljudstvom zazna strah.

Najbolj bučne komemoracije prirejajo borčevske organizacije, te seveda morajo potekati po že pred leti začrtanem scenariju v zamegljevanju bistva in pravega vzroka žalostnih dogodkov. Resnice je bore malo povedano o tem, razen pregnanstva v Nemčijo, ki sta se mu prostovoljno pridružila tudi komenski župnik mrg. dekan Viktor Kos in kaplan Mirko Rener. Celo v šoli prirejajo razstavo s slikami pregnancev in požiga vasi. Nikjer pa ni pokazano pravo dejanje, ki je povzročilo to kruto maščevanje okupatorjev.

2. februarja 1944 so partizani (del južnoprimorskega odreda pod vodstvom Antona Šibellja - Stjenke) iz zasede napadli kolono SS in fašistov, ki so prevažali hrano in municijo v Rihemberk. Okupatorskih vojakov je bilo 97 (točnih podatkov ne poznam, ker ne sovpadajo s pričevanji). Baje je le enemu uspelo zbežati, toda nekateri so mi povedali, da so ga nalašč izpustili (v samih spodnjicah), da je lahko javil "znano partizanov". Da bi stvar še bolj podkrepili z dokazi junaštva, so pobili tudi ranjence in se znašli nad trupli (nekateri so mi pripovedovali ogabne podrobnosti, ki jih nočem opisovati zaradi šokantnosti), potem ko so jim pobrali obleke in čevlje. Tako so nazadnje razmesarjena trupla in kose teles (razvidno s slik) naložili na kamion, polili z bencinom in vse skupaj zažgali. Stjenka se je dal slikati z nogo na truplih v spomin na "herojski" podvig. Seveda te slike niso nikjer izpostavljene, da bi ljudje videli tudi te prizore poleg tistih, ki predstavljajo

(kot posledico tega nezdravega izživljanja nad živimi in mrtvimi poraženci) izgnance in požigane hiše. Ko so ljudje izvedeli za to grozno dogodivščino, so pričakovali okupatorjevo maščevanje. Starejši vaščani so mi povedali, da so bili prepričani, da bodo vse prebivalce Rihemberka in Komna enostavno postrelili. Po nekaj dneh (15. februarja) pa so zažgali obe vasi in poslali v izgnanstvo v Nemčijo okrog 1100 ljudi, ki so bili poslani na delo v razne kraje, 100 bolehnih, starejših in otrok pa v taborišče, kjer je bil z njimi tudi župnik Kos, da jim je lajšal trpljenje. O tem je precej napisanega, kar tukaj ne bom navedel, ker bi bilo predolgo. Torej, z vojaškega vidika je bil napad v bistvu nekonistenten in izpeljan tako, da je izzval čim večje zgražanje (ne samo okupatorja, ampak tudi domačinov) nad metodami zmagovalcev in s tega vidika tudi maksimalno prispeval k taktiki revolucije: "Čim več civilnih žrtev." Analogno kot v Dražgošah. Heroji so se seveda razbežali na varno in prepustili ljudi krutemu maščevanju okupatorja. Zakaj niso napadli tudi na dan požiga vasi (baje so razpolagali z velikim številom borcev)? S tem bi dokazali, da branijo lastne ljudi z izpostavljanjem življenja, kar bi res bilo junaško, a se to ni zgodilo. Revolucija je zahtevala civilne žrtve in temu imperativu je Stjenka striktno sledil.

Po končani vojni, ko so se izgnanci vrnili domov, pa je že bil vzpostavljen teror boljševizma, kar lahko danes spoznavamo po zgodovinskih izsledkih, po propadu Titove diktatu-

re. Župnika Kosa so po vojni šikanirali in celo zaprli, čeprav so ga v izgnanstvu imeli ljudje za "taboriščnega angela". Celo streljali so okrog župnišča in ustrahovali domačine s tožarjenjem in metodami partijskega policijskega režima za vse tiste, ki so bili na strani dušne ga pastirja.

Se danes je šola v Komnu poimenovana po partizanu Stjenki, ki je bil kriv nečloveškega ravnanja in namernega izživljanja sovražnika k čim hujšim represalijam, namesto da bi jo poimenovali npr. po župniku Kosu, ki je prostovoljno šel v izgnanstvo, kot je sam rekel: "Kamor gredo ovce, bo šel tudi pastir." Po osamosvojitvi so nekateri ozaveščeni vaščani Komna predlagali preimenovanje šole, saj nam je ime, ki ga danes nosi, le v sramoto. A "berlinski" zid ZZB in apologetov Titovega terorizma se še ni podrli, tako da imamo danes v Sloveniji, ko smo že v EU, šole še vedno poimenovane po zločincih, kar je necivilizirano in degradirajoče za civilizirane Slovence. Še vedno ni pravega poguma znebiti se teh pohabljalovih trendov.

Ne vem, do kdaj bodo take prireditve žalile zgodovinsko resnico in zastrupljale neozaveščeno mladino, ki nima vpogleda v resnično vojno in povojno dogajanje na Slovenskem. Sploh če učenje prave zgodovine v šolah še vedno tabuizirajo "tovariši" in predvsem "trščice", posebno še v tistih šolah, kjer so ravnatelji "vojaki revolucije", ki imajo v svojih ravnateljstvih Tita na steni.

Pavel Ferluga, Komen